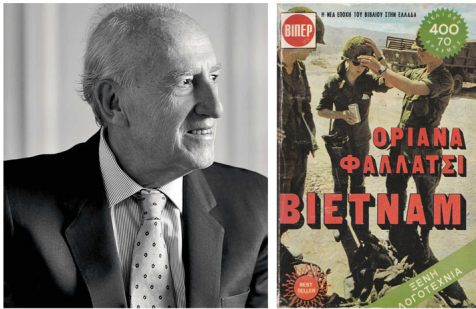

Το αγνοούσα, βεβαίως, και ήρθε στη γνώση μου από την χθεσινή ακρόαση της εκπομπής «Σήμερα» του Πάρι Μέξη στο Τρίτο. Άνετος στο μικρόφωνο, εύστροφος και πειραχτήρι όσ ο χρειάζεται, ο ραδιοφωνικός παραγωγός αναφέρθηκε σε ένα ιδιαίτερο γεγονός.

Το 1972 στη σκάλα του Μιλάνου ο Maurizio Pollini πιανίστας κορυφαίου επιπέδου και μαέστρος, πριν ξεκινήσει την συναυλία του, έβγαλε ένα σημείωμα και ξεκίνησε να διαβάσει μια δήλωση διαμαρτυρίας για τους βομβαρδισμούς των Αμερικανών στο Βόρειο Βιετνάμ.

Η αντίδραση του κοινού, το οποίο υποτίθεται πως ήταν διαλεχτό και *comme il faut*, ήταν ακαριαία, θορυβώδης και αντιδραστική. Ο καλλιτέχνης ξεκαθάρισε πως αν δεν τον αφήσουν να διαβάσει το σημείωμα, δεν θα καθίσει πίσω από το κλαβιέ. Το κοινό εξαγριώθηκε έτι περαιτέρω. Η συναυλία δεν πραγματοποιήθηκε.

Ο Pollini, αργότερα θα κατέθετε: «Υπήρχε ένταση στον αέρα, θυμηθείτε την κατάσταση στην Ιταλία τότε. Ο κόσμος μιλούσε για πιθανό φασιστικό πραξικόπημα. Προσπάθησα να διαβάσω μια δήλωση όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες βομβάρδισαν το Ανόι και το Χάι Φονγκ. Το είχαν υπογράψει αρκετοί Ιταλοί μουσικοί: ο Claudio Abbado, ο Luigi Nono, ο Manzoni and the Quartetto Italiano, ο Goffredo Petrassi και ο Luigi Dallapiccola. Στο άκουσμα και μόνο της λέξης «Βιετνάμ», το κοινό εξερράγη σε ένα είδος συλλογικού παραληρήματος, που κατέστησε αδύνατη τη συνέχιση του ρεσιτάλ μου. Έκανα πολλές προσπάθειες να διαβάσω

αυτή τη σύντομη δήλωση. Αυτές διεκόπησαν από την άφιξη της αστυνομίας. Τελικά το πιάνο έκλεισε και αυτό ήταν».

Για τον Maurizio Pollini, η μουσική δεν ήταν μόνο Τέχνη. Ως καλλιτέχνης με τις ρίζες του στο πνεύμα του ουμανισμού, την έβλεπε ως μια βαθιά ανθρώπινη έκφραση ευαισθησιών, κοινωνικών αντιφάσεων, ελπίδων και ονείρων. Ήταν κάτι περισσότερο από μουσικός και βιρτουόζος πιάνου. Ένιωθε σαν ένας πολιτικά σκεπτόμενος και ενεργός πολίτης που ήταν αφοσιωμένος στις πεποιθήσεις του.

Μαζί με φίλους καλλιτέχνες όπως ο Claudio Abbado, διαμαρτυρήθηκε όχι μόνο για τον πόλεμο του Βιετνάμ, αλλά και για τις δικτατορίες στη Νότια Αμερική. Πιο πρόσφατα, εξέφρασε την οργή - επίσης μαζί με τον Abbado - για την πολιτιστική εκμετάλλευση της ιταλικής πολιτικής υπό τον Σίλβιο Μπερλουσκόνι.

Όπως τυχαίως δε, δυο νύχτες νωρίτερα ξαναδιάβαζα αποσπασματικά το «BIETNAM», γνήσιος τίτλος «NIENTE E COSI SIA» (τίποτα δε είναι έτσι), της Oriana Fallaci, έκδοση Βίπερ από το 1972. Το οποίο βέβαια, αποτελεί μια καθολική, δυνατή αντιμιλιταριστική δήλωση, απότοκη των όσων βίωσε εκεί η Ιταλίδα συγγραφέας.

Παρεμπιπτόντως ο Maurizio Pollini εγκατέλειψε τον μάταιο, όσο και ματωμένο κόσμο μας, στα 82 του χρόνια πριν τρεις μέρες, παραμονή της 25ης Μαρτίου. Ο εκλιπών ήταν γνωστός, όπως έχει καταγραφεί στις βιογραφίες του, για τις παραστάσεις με συνθέσεις των Μπετόβεν, Σοπέν, Ντεμπυσσύ και της δεύτερης Βιεννέζικης Σχολής. Υποστήριξε επίσης έργα σύγχρονων συνθετών, συμπεριλαμβανομένων των Pierre Boulez, Karlheinz Stockhausen, George Benjamin, Roberto Carnevale, Gianluca Cascioli και Bruno Maderna. Υπήρξε προοδευτικός ακτιβιστής στις δεκαετίες του 60 του '70 ενώ παρέμεινε πολιτικά ενεργός στη υπόλοιπη ζωή του.